

Arrest

nr. 335 320 van 31 oktober 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 1 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 3 november 2015 om internationale bescherming. Op 31 januari 2017 beslist de toenmalige commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de toenmalige commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer X van 1 december 2017 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.2. Op 13 juni 2018 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 13 september 2018 neemt de toenmalige commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Bij arrest met nummer X van 20 maart 2019 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingediende beroep.

1.3. Op 2 oktober 2019 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 29 januari 2020 neemt de toenmalige commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Bij arrest met nummer X van 29 september 2020 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingediende beroep.

1.4. Op 31 augustus 2022 dient verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 19 juli 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Bij arrest met nummer X van 21 december 2023 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingediende beroep.

1.5. Op 21 maart 2024 dient verzoeker een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Op 25 april 2024 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“[...]

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 30 maart 1997 geboren in Najaf, Zuid-Irak. U bent een sjiiitische moslim van Arabische origine. U groeide op in Kufa in de wijk Jummuriyah. U, uw broers en uw moeder [N.M.A. al-H.] werden vaak geslagen door uw vader [K.M.A.]. Begin 2015 wilde uw vader dat u en uw broer [M.] zich aansloten bij Hashd al-Shaabi.

Hij vond dat jullie niet beter waren dan de andere jongeren van de buurt en bovendien zou hij 600 dollar per kind per maand krijgen eens jullie ingelijfd waren. Uw moeder was tegen het idee en zocht bescherming bij haar vader, een vooraanstaand lid van de al-Helli stam. Op 15 februari 2015 was uw vader zeer boos omwille van jullie aanhoudende weigering om jullie aan te sluiten. Hij sloeg u in uw gezicht en u raakte vier tanden kwijt. U, uw broers en uw moeder pendelden tussen jullie huis en dat van uw grootvader. In augustus 2015 besloot u om zich aan te sluiten. U vertelde dit tegen uw vriend [H.] die het op zijn beurt doorvertelde aan zijn vader [M.J.]. Deze laatste stelde voor dat jullie het land zouden verlaten. Hij zou alles betalen en jullie hoefden hem niet terug te betalen. De man regelde jullie tickets naar Turkije en, via zijn connecties, ook de smokkelaars voor de reis naar Europa. U verliet Irak op 11 oktober 2015 met het vliegtuig van op de luchthaven van Najaf. U landde in Istanbul en reisde vervolgens verder naar Izmir. U stak de zee over naar Griekenland en zette uw reis verder via de Balkanroute naar België.

U kwam aan in België op 1 november 2015 en verzocht op 3 november 2015 een eerste keer om internationale bescherming. Dezelfde dag is uw vader samen met vrienden van Hashd al-Shaabi, naar het huis van uw grootouders gegaan op zoek naar u, uw broer en uw moeder. Hij was erg kwaad op uw moeder omdat ze zijn eer zou geschonden hebben. Zij had zonder zijn toestemming het land samen met de kinderen verlaten. Uw grootvader stierf aan prostaatkanker op 12 december 2015. Ter staving van uw eerste asielerzoek legde u dezelfde documenten voor die door uw moeder werden voorgelegd.

Op 1 februari 2017 werd u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betekend wegens de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 1 december 2017 verworpen.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 13 juni 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U stelde dat uw oom [J.] op 10 mei 2018 werd vermoord en u zei te vermoeden dat de familie van uw vader achter deze daad zit. Dit voorval toonde aan dat u nog steeds vervolgd werd, zo stelde u. Uzelf legde geen documenten neer ter staving van uw tweede verzoek. Uw moeder, die net als u op 13 juni 2018 een tweede verzoek indiende, legde volgende stukken voor: een originele huwelijksakte en kleurenkopieën van een klacht bij de politie en van een overlijdensakte van [J.].

Op 13 september 2018 besliste het CGVS tot een beslissing van niet-ontvankelijkheid van uw volgend verzoek. U tekende beroep aan tegen deze beslissing maar dit werd op 20 maart 2019 verworpen door de RvV.

U, die verklaarde het Belgische grondgebied niet te hebben verlaten, diende op 2 oktober 2019 een derde verzoek om internationale bescherming in. U hield vast aan uw eerdere verklaringen en herhaalde uw vrees door uw vader gedood te worden in geval van terugkeer naar Irak. Daarnaast had er zich een nieuw probleem voorgedaan. In april 2019 ontving u een telefoontje van een onbekende Iraakse vrouw via een vals facebookprofiel. Zij beweerde dat uw moeder in België een geheime relatie had en dat uw familie in Irak hiervan op de hoogte was. Zij zouden ook over een foto beschikken van uw moeder met haar vriend. De vrouw wist verder te vertellen dat uw oom [A.] razend was en uw moeder wou vermoorden indien hij haar te pakken zou krijgen. Diezelfde dag confronteerde u uw moeder met die geruchten. Zij ontkende maar door de

manier waarop zij reageerde, werd het u duidelijk dat ze tegen u loog. U wilde haar slaan omwille van de schande die ze over de familie had gebracht maar uw kleine broertjes kwamen tussenbeide. U sloeg uw twee broertjes en liep vervolgens het huis uit. Sindsdien heeft u alle contact met zowel uw familie in België als in Irak verbroken. U woonde sindsdien bij vrienden en ging enkel nog naar huis om uw post op te halen. U vreesde bij een terugkeer naar Irak dat uw oom [A.] u zou vermoorden omdat u geen stappen had ondernomen tegen uw moeder. Ter staving van uw verzoek legde u kopieën neer van drie foto's waarmee u de functie van uw oom [A.] binnen de stam en een foto waarmee u uw relatie tot hem wenste aan te tonen.

Op 29 januari 2020 besloot het CGVS tot de niet-ontvankelijkheid van uw derde asielverzoek. U tekende hiertegen beroep aan bij de RvV die middels zijn arrest van 29 september 2020 dit beroep verwierp.

U bleef in België en verzocht op 31 augustus 2022 een vierde maal om internationale bescherming. U gaf aan dat u al 7 jaar in België was maar dat de persoon die u bedreigde, nl. uw vader, nog altijd leefde, waardoor een terugkeer naar Irak was uitgesloten. U vreesde dat uw vader u zou vermoorden, hij maakt deel uit van de Badr-militie. Hij wou u en uw broer rekruteren om te vechten tegen Daesh. Jullie moeder was daar ook tegen en nam jullie mee uit Irak. U zou met niemand in Irak nog contact hebben.

Ter staving van uw vierde verzoek legde u een document neer dat moest bewijzen dat uw vader nog in leven was, alsook een legalisatiebewijs. U legde ook een uittreksel uit het register van de burgerlijke stand betreffende uw moeder neer. Alle stukken betroffen kopieën. Uw moeder zou de betreffende stukken hebben ontvangen nadat ze via haar broer een advocaat had gecontacteerd om deze uittreksels bij de burgerlijke stand in Irak op te vragen. Het zou haar 1.000 dollar hebben gekost.

Op 19 juli 2023 verklaarde het CGVS ook uw vierde verzoek niet-ontvankelijk. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 21 december 2023 verworpen door de RvV.

U verliet België naar eigen zeggen niet en diende op 21 maart 2024 een vijfde verzoek om internationale bescherming in. U verklaart dat twee van uw broers ondertussen internationale bescherming verkregen en een andere broer eveneens een positieve beslissing kreeg middels een andere procedure. Enkel u en uw moeder zouden nog geen positieve beslissing hebben gekregen. U verwijst verder opnieuw naar het asielmotief dat u in het verleden aanhaalde, in casu een voorgehouden vrees voor uw vader. Uw vader zou u nu beschuldigen van diefstal. Ter staving legt u kopieën voor van twee aanhoudings- en onderzoekbevelen (dd. 16/01/2016 en 14/09/2023).

U stelt voorts niet naar Irak te kunnen terugkeren omdat daar geen vrijheid is en u zich hier aangepast zou hebben. U verwijst hierbij naar het belang van religie in de Iraakse samenleving en het feit dat u hier op café kunt gaan terwijl op het gebruik van alcohol in Irak gevangenisstraffen staan. Verder zegt u dat men in Irak zelfs geen short mag dragen.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor

subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband moet worden opgemerkt dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiare beschermingsstatus daar u er niet in geslaagd was aannemelijk te maken dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie diende te koesteren of dat u er een reëel risico liep op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Het CGVS was van oordeel dat er geen geloof kon gehecht worden aan de problemen die u gekend zou hebben met uw vader. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de RvV.

Uw daaropvolgende drie verzoeken werden telkens niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS aangezien u zich steeds beriep op het ongeloofwaardig bevonden asielrelaas dat u uiteenzette in het kader van uw eerste verzoek, u deze ongeloofwaardigheid nooit kon weerleggen en/of louter voorgehouden gebeurtenissen aanhaalde die volledig voortvloeiden uit dit ongeloofwaardig bevonden asielrelaas. Daarnaast haalde u eenmalig, in het kader van uw derde verzoek, een nieuw asielmotief aan dat echter eveneens ongeloofwaardig werd bevonden, in casu een voorgehouden vrees voor vervolging vanwege uw oom [A.] omwille van een relatie van uw moeder. Uw beroep tegen deze beslissingen werd telkens verworpen door de RvV.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u zich in onderhavig verzoek eens te meer beroept op de ongeloofwaardig bevonden asielmotieven die u aanhaalde in uw vorige verzoeken, in casu de voorgehouden vervolging door uw vader. Het louter herhalen van ongeloofwaardig bevonden asielmotieven volstaat uiteraard niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid te weerleggen en kan dus niet beschouwd worden als een nieuw element dat de kans minstens aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor de toekenning van internationale bescherming.

Dit geldt eveneens voor de documenten die u voorlegt. Allereerst moet er worden opgemerkt dat documenten op zich niet volstaan om de geloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen. Daarnaast moet er worden opgemerkt dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn waardoor hun objectieve bewijswaarde bijzonder beperkt is. De documenten die u voorlegt betreffen daarenboven louter kopieën wat de bewijswaarde uiteraard nog vermindert. Het betreffen hier vervolgens twee nagenoeg identieke aanhoudings- en onderzoekbevelen waarvan u één al veel eerder had kunnen voorleggen aangezien het een document uit 2016 betreft. Vreemd genoeg verwijzen de documenten ook naar twee verschillende artikelen uit de Iraakse strafwet, in casu art. 443 (2016) en art. 453 (2023). Art. 443 heeft louter betrekking op de strafmaat van het misdrijf diefstal onder bepaalde omstandigheden zonder expliciet te verwijzen naar het misdrijf waar u van beschuldigd zou worden. Art. 453 heeft dan weer betrekking op misbruik van vertrouwen door middel van het gebruik/misbruik van een aan een persoon toevertrouwd roerend eigendom. Waarom uw vader, mede gezien zijn voorgehouden profiel, toevlucht zou nemen tot het laten opstellen van deze bevelen op deze uiteenlopende gronden met een tussenpauze van zeven jaar voor een zoon die al jarenlang in het buitenland verblijft omdat die zou geweigerd hebben om zich aan te sluiten bij een gewapende groepering is hoogst onduidelijk.

Uw verklaringen noch deze documenten kunnen gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen dan ook niet beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans minstens aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Wat betreft uw verwijzing naar de situatie van uw moeder en broers dient dan weer te worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites wordt beoordeeld. Zoals u zelf ook aangeeft werden de vier verzoeken van uw moeder [AL-H. N.M.A.] (O.V. [...]) tot op heden eveneens negatief afgesloten. Een van uw broers, [AL-A. M.K.M.] (O.V. [...]), verkreeg volgens uw verklaringen dan weer een verblijfsvergunning via een procedure die geen verband hield met internationale bescherming nadat zijn twee asielverzoeken negatief werden afgesloten. Uw twee andere broers verkregen op 4 april 2024 inderdaad een internationale beschermingsstatus tijdens hun beroepsprocedure voor de RvV tegen negatieve beslissingen van het CGVS (arrest 304357). Zoals u zelf al aangeeft waren zij echter nog minderjarig toen ze internationale bescherming aanvroegen waardoor hun situatie objectief al niet gelijkgesteld kan worden aan

uw situatie en geeft u zelf aan dat, hoewel u de details niet zou kennen, ze over eigen persoonlijke problemen beschikken.

Wat betreft uw algemene stelling dat u aangepast bent aan het leven in België, uw loutere verwijzing naar het belang van religie in de Iraakse samenleving en de afwijkende normen inzake alcoholgebruik, cafébezoek en kledij, moet worden opgemerkt dat deze verklaringen in uw hoofde niet volstaan om beschouwd te kunnen worden als nieuwe elementen die de kans minstens aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. U toont op geen enkele wijze voldoende concreet aan waarom u omwille van deze vage kwesties nood zou hebben aan internationale bescherming.

Gelet op voorgaande, brengt u dan ook geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countryspos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>), en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update), beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds 2013 grotendeels werd bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig

verdwenen. Sinds het verlies van het laatste grondgebied in Irak voert ISIS een low-level-guerrillaoorlog met als voornaamst doelwit het Iraakse leger, de politie, de Popular Mobilization Forces (PMF), en lokale gezagsdragers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld door de restanten van de Islamitische Staat in 2022 en begin 2023 op een vergelijkbaar pijl bleef met het jaar daarvoor. Ook in 2022 en begin 2023 is ISIS een ruraal fenomeen en houdt het zich schuil in ontoegankelijke gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het aanvallen uitvoert. Het lagere niveau van geweld toe te schrijven aan ISIS is over het hele land duidelijk voelbaar. Grootschalige aanvallen zijn uitzonderlijk geworden. Zelfmoordaanslagen zijn zo goed als verdwenen, alsook aanslagen met een hoog aantal burgerslachtoffers.

De sjiiitische milities van de PMF hebben in 2020-2021 hun greep op het voormalige ISIS-territorium in Centraal-Irak versterkt. Ook in 2022 wisten de PMF verder aan invloed te winnen, en drongen zij verder door in hoge posities binnen de regering.

De parlementaire verkiezingen van oktober 2021 zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De daaropvolgende regeringsvorming heeft tot grote spanningen geleid tussen de sjiiitische politieke partijen onderling. De politieke strijd die daarop volgde ontaarde in augustus 2022 in een openlijke confrontatie tussen de Sadristen en hun tegenstanders van het meer pro-Iraanse Coordination Framework. Het geweld bleef in Bagdad beperkt tot de Internationale Zone. In Zuid-Irak werden vooral de kantoren van pro-Iraanse milities aangevallen door Sadristische militanten. In Basra kwam het tot schietpartijen in het centrum van de stad. Buiten de door sjiiten gedomineerde delen van het land is het niet tot rellen of gevechten gekomen. In Noord-Irak en in de rest van Centraal-Irak bleef het rustig. Door bemiddeling uit verschillende hoeken kon een grootschalige confrontatie vermeden worden en trokken de Sadristen zich terug. De slachtoffers die bij deze opstoot van het geweld te betreuren vielen, vielen hoofdzakelijk onder de betogers, zijnde leden van de Sadristische Vredesbrigades, de pro-Iraanse PMF die tegen de betogers vochten, en onder de veiligheidsdiensten. Op 13 oktober 2022 werd Abdul Latif Rashid van de Koerdische partij Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) verkozen tot nieuwe president van Irak. Het Iraakse parlement heeft op 27 oktober 2022 de nieuwe regering onder leiding van Mohammed Shaya al-Sudani van de Dawa partij verkozen waarmee de politieke patstelling, die een volledig jaar had geduurd, kon worden doorbroken.

De VS en Iran hebben verder beiden een militaire aanwezigheid in het land. Zowel in 2020 als 2021 kwam het tot vijandelijkheden tussen de VS enerzijds en pro-Iraanse milities anderzijds. De terugtrekking van de Amerikaanse grondtroepen was tegen eind 2021 afgerond, maar dit betekent niet het volledige einde van de Amerikaanse aanwezigheid. Dit heeft tot een hele reeks aanslagen op militaire en andere instellingen van de VS in Irak geleid. Er blijft nog altijd een beperkte capaciteit voorhanden die soms het doelwit van aanvallen wordt.

Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Najaf te worden beoordeeld.

Het Iraakse zuiden omvat de provincies Babil, Basra, Thi Qar, Karbala, Maysan, Muthanna, Najaf, Qadisiyah en Wasit. Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update), beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de Iraakse autoriteiten de controle hebben over Zuid-Irak. De Iraqi Security Forces (ISF) en de Popular Mobilisation Forces (PMF) zijn er in alle provincies aanwezig. De tribale cultuur is sterk aanwezig in de zuidelijke provincies van Irak. De plaatselijke stammen spelen dan ook een belangrijke rol in elk aspect van de Zuid-Iraakse samenleving. De negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waren niet rechtstreeks verwikkeld in het offensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. De PMF rekruteerden er wel tal van jongeren om ISIS in de Centraal-Iraakse provincies te bestrijden en ISIS voerde acties uit in Zuid-Iraakse provincies. Ook na de militaire overwinning op ISIS blijven de PMF in het Iraakse Zuiden nadrukkelijk aanwezig.

De terroristische organisatie ISIS is in nagenoeg geheel Zuid-Irak afwezig. De activiteiten van ISIS zijn er grotendeels gelimiteerd tot de provincie Babil. Er is slechts een beperkt aantal veiligheidsincidenten toe te schrijven aan de groepering. Deze vinden voornamelijk plaats in en rond de stad Jurf al-Nasr (voorheen Jurf al-Shakhr genoemd), gelegen in het noorden van de provincie Babil, en hebben de leden van de PMF en de ISF als doelwit. Na de herovering van Jurf al-Nasr op ISIS in 2014 is de soennitische bevolking verdreven

door sjiiitische milities. De sjiiitische milities die Jurf al-Nasr controleren hebben de stad volledig afgesloten voor buitenstaanders. De oorspronkelijke soennitische bevolking kan bijgevolg nog steeds niet terugkeren naar de stad.

Het geweld in Zuid-Irak is voornamelijk tribaal en/of crimineel van aard. Het betreft onder meer inter- of intratribale geschillen, drugscriminaliteit en eergeerelateerd geweld. De Iraakse overheid heeft een Joint Operation Command opgericht om het tribale geweld en het militiegeweld in te dijken. Hoewel de autoriteiten hierbij moeilijkheden ondervinden blijft het aantal burgerdoden beperkt. Het geweld van de sjiiitische milities die in het Iraakse Zuiden actief zijn, is voornamelijk doelgericht van aard. De sjiiitische milities zijn eveneens betrokken in smokkelpraktijken en andere criminele praktijken. Personen die de activiteiten van de milities in de weg staan worden bedreigd en geïntimideerd. Het gebeurt dat dergelijk geweld als tribaal geweld afgedaan wordt, daar de autoriteiten de betrokkenheid van de milities niet durven te onderzoeken.

In Zuid- Irak vinden er eveneens geregeld aanslagen plaats op konvooien van de internationale coalitie door middel van IEDs (improvised explosive devices) en raketten. Doorgaans blijven bij deze aanvallen, die een gevolg zijn van de geopolitieke spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran, burgerslachtoffers uit.

Sinds 2011 vinden er regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening waarmee het Iraakse zuiden kampt, aangeklaagd. Net zoals in Bagdad vonden er vanaf 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies grootschalige anti-regeringsprotesten plaats. De verschillende veiligheidsactoren in Zuid-Irak reageerden met buitensporig, dodelijk geweld op deze protesten. Het uitbreken van de covid-pandemie in maart 2020 en de intrekking van de steun van de Sadristen onderbreekt de protesten tijdelijk, waarna ze in mei 2020 op kleinere schaal hervatten. Ook in 2022 en begin 2023 vonden er in verschillende steden in Zuid-Irak (soms gewelddadige) demonstraties plaats. Hoewel hierbij geregeld gewonden vielen is het dodental dat hierbij werd vastgesteld erg laag. Ook buiten de demonstraties kunnen leiders en activisten het slachtoffer worden van ernstige mensenrechtenschendingen. Het met de betogingen gelieerde geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden naar Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

In de EUAA Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in Irak, en meer specifiek in het Iraakse zuiden, sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in juni 2022 zodanig is gewijzigd is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Irak, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Najaf in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Najaf een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Najaf. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inclusief van redelijkheid en zorgvuldigheid", van de samenwerkingsplicht en van de onpartijdigheidsplicht. Tevens is verzoeker van oordeel dat de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt.

Verzoeker citeert of geeft toelichting bij enkele bepalingen en beginselen die hij *in casu* geschonden acht, waaronder artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, en betoogt dat volgens deze laatste bepaling, rekening houdend met het specifieke profiel van de verzoeker, een grondige analyse moet worden uitgevoerd van de relevante informatie die hij heeft voorgelegd, doch dat dit *in casu* niet op een behoorlijke wijze geschiedde.

Verzoeker haalt verder aan dat waar de verzoeker om internationale bescherming de bewijslast aangaande een 'gegronde vrees voor vervolging' draagt, de verwerende partij een samenwerkingsplicht heeft en *"steeds de plicht heeft om na te gaan of zij (niet-)aangehaalde elementen ondervindt, waardoor de verzoeker een vrees tot vervolging heeft of waardoor er een risico tot ernstige schade bestaat in hoofde van de verzoeker ingeval van terugkeer"*, waarna hij verwijst naar relevante rechtspraak van de Raad, het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in dit verband.

Verzoeker herhaalt dat zijn vader, die lid is van de Badr-militie, tegen hem klacht neerlegde in Irak en verwijst naar de verklaringen die hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) aflegde over de documenten die hij neerlegt ter staving hiervan. Verzoeker hekelt dat hij bij de DVZ geen uitgebreide uitleg kon geven over de omstandigheden waarin de aanhoudings- en onderzoeksbevelen werden uitgegeven en meent dat de commissaris-generaal geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar de beschuldigingen jegens hem en de gevolgen hiervan in geval van terugkeer. Hij stelt dat de commissaris-generaal elk document zorgvuldig dient te onderzoeken, ook al wordt Irak getroffen door corruptie en bestaan er valse Iraakse documenten, en dat de commissaris-generaal niet aantoont dat dit het geval is.

Verder herhaalt verzoeker zijn vrees bij terugkeer omwille van zijn verblijf in het Westen en de gebruiken die hij zich heeft eigen gemaakt. Hij betoogt dat de argumentatie van de commissaris-generaal hieromtrent in de bestreden beslissing volledig in strijd is met het rapport *"Country Guidance: Iraq"* van EUAA van juni 2022, waaruit hij citeert (p. 112-113). Hij vervolgt dat zijn houding ongetwijfeld in strijd is met de sociale en religieuze praktijken in zijn land van herkomst. Hij wijst erop bij de DVZ te hebben verklaard zich te hebben aangepast aan het leven van hier. Verzoeker wijst tevens op een beslissing van de Upper Tribunal in het Verenigd Koninkrijk van 2022 waarbij asiel werd verleend aan een Iraakse familie die 'verwesterd' was in het Verenigd Koninkrijk.

Verzoeker verwijst vervolgens naar het arrest van de Raad van 4 april 2024 met het nummer 304 357, waarin verzoekers broers de vluchtelingenstatus wordt toegekend *"gelet op het risico tot vervolging door de milities die de bovenhand hebben en de maatschappij zelf"* en waaruit verzoeker citeert. Hij meent dat in zijn hoofde evenzeer dient te worden besloten dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus op grond van verwestering nu hij (i) reeds negen jaar in België leeft, net als zijn broers, en hier op de jeugdige leeftijd van achttien jaar is toegekomen, (ii) een westerse houding, stijl en visie heeft aangenomen, en (iii) niet past binnen de sjiitische religieuze praktijken en retrograde gebruiken opgelegd door de milities, de overheid en de maatschappij die allen religieus zijn.

Ondergeschikt meent verzoeker op basis van het hoger uiteengezette minstens een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te lopen en in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming. Hij stelt verder onder verwijzing naar algemene informatie, waaruit hij citeert, dat *"de algemene veiligheid bijzonder onstabiel is"* en dat *"de corruptie in Irak een bron is voor de aanhouding van het conflict, terroristische groeperingen en de impact op eenieders leven"*.

3.1.2. Bij het verzoekschrift wordt een kopie van het arrest van de Raad van 4 april 2024 met nummer 304 357, gewezen in hoofde van twee broers van verzoeker, als nieuw stavingstuk gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

Op 16 mei 2025 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer met een beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak en de provincie Najaf, onder verwijzing naar landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, alsook naar het COI-rapport *"Iraq – Security Situation"* van EUAA van mei 2024 en het rapport *"Country Guidance: Iraq"* van EUAA van november 2024 als bijkomende informatiebronnen.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk verklaard op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, ingevolge de vaststelling dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van *“de onpartijdigheidsplicht”* doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze plicht *in casu* geschonden acht.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

3.3.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek onvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming onvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

3.3.5. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissingen met betrekking tot de vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

3.3.6. Verzoeker herhaalt in het kader van zijn huidige (vijfde) verzoek om internationale bescherming vooreerst zijn in het kader van zijn voorgaande verzoeken aangehaalde vrees om te worden vermoord door zijn vader, die hem en de andere gezinsleden zou hebben onderworpen aan huiselijk geweld en die hem en

zijn broer zou hebben gedwongen zich aan te sluiten bij een militie. Verzoeker voegt hieraan toe dat zijn vader hem beschuldigt van diefstal en legt ter staving hiervan kopieën van twee aanhoudings- en onderzoeksbevelen neer. Verzoeker stelt voorts dat hij niet naar Irak kan terugkeren omdat hij al negen jaar in België is, waar hij zich aangepast heeft, vrienden heeft en vrij is te doen wat hij wil. Verzoeker geeft aan dat dat in Irak niet gaat door de controle van de religie. Iemand die alcohol drinkt wordt zes maanden opgesloten en een short mag er niet gedragen worden, aldus verzoeker (administratief dossier, stuk 6, Verklaring volgend verzoek van 12 april 2024, vragen 17 en 19-21; stuk 4, 'Documenten').

De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidige, vijfde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet aanbrengt. De commissaris-generaal motiveert dit in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Uit uw administratief dossier blijkt dat u zich in onderhavig verzoek eens te meer beroept op de ongeloofwaardig bevonden asielmotieven die u aanhaalde in uw vorige verzoeken, in casu de voorgehouden vervolging door uw vader. Het louter herhalen van ongeloofwaardig bevonden asielmotieven volstaat uiteraard niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid te weerleggen en kan dus niet beschouwd worden als een nieuw element dat de kans minstens aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor de toekenning van internationale bescherming.

Dit geldt eveneens voor de documenten die u voorlegt. Allereerst moet er worden opgemerkt dat documenten op zich niet volstaan om de geloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen. Daarnaast moet er worden opgemerkt dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn waardoor hun objectieve bewijswaarde bijzonder beperkt is. De documenten die u voorlegt betreffen daarenboven louter kopieën wat de bewijswaarde uiteraard nog vermindert. Het betreffen hier vervolgens twee nagenoeg identieke aanhoudings- en onderzoekbevelen waarvan u één al veel eerder had kunnen voorleggen aangezien het een document uit 2016 betreft. Vreemd genoeg verwijzen de documenten ook naar twee verschillende artikelen uit de Iraakse strafwet, in casu art. 443 (2016) en art. 453 (2023). Art. 443 heeft louter betrekking op de strafmaat van het misdrijf diefstal onder bepaalde omstandigheden zonder expliciet te verwijzen naar het misdrijf waar u van beschuldigd zou worden. Art. 453 heeft dan weer betrekking op misbruik van vertrouwen door middel van het gebruik/misbruik van een aan een persoon toevertrouwd roerend eigendom. Waarom uw vader, mede gezien zijn voorgehouden profiel, toevlucht zou nemen tot het laten opstellen van deze bevelen op deze uiteenlopende gronden met een tussenpauze van zeven jaar voor een zoon die al jarenlang in het buitenland verblijft omdat die zou geweigerd hebben om zich aan te sluiten bij een gewapende groepering is hoogst onduidelijk.

Uw verklaringen noch deze documenten kunnen gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen dan ook niet beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans minstens aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Wat betreft uw verwijzing naar de situatie van uw moeder en broers dient dan weer te worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites wordt beoordeeld. Zoals u zelf ook aangeeft werden de vier verzoeken van uw moeder [AL-H. N.M.A.] (O.V. [...]) tot op heden eveneens negatief afgesloten. Een van uw broers, [AL-A. M.K.M.] (O.V. [...]), verkreeg volgens uw verklaringen dan weer een verblijfsvergunning via een procedure die geen verband hield met internationale bescherming nadat zijn twee asielverzoeken negatief werden afgesloten. Uw twee andere broers verkregen op 4 april 2024 inderdaad een internationale beschermingsstatus tijdens hun beroepsprocedure voor de RvV tegen negatieve beslissingen van het CGVS (arrest 304357). Zoals u zelf al aangeeft waren zij echter nog minderjarig toen ze internationale bescherming aanvroegen waardoor hun situatie objectief al niet gelijkgesteld kan worden aan uw situatie en geeft u zelf aan dat, hoewel u de details niet zou kennen, ze over eigen persoonlijke problemen beschikten.

Wat betreft uw algemene stelling dat u aangepast bent aan het leven in België, uw loutere verwijzing naar het belang van religie in de Iraakse samenleving en de afwijkende normen inzake alcoholgebruik, cafébezoek en kledij, moet worden opgemerkt dat deze verklaringen in uw hoofde niet volstaan om beschouwd te kunnen worden als nieuwe elementen die de kans minstens aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. U toont op geen enkele wijze voldoende concreet aan waarom u omwille van deze vage kwesties nood zou hebben aan internationale bescherming.”

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal de door verzoeker aangehaalde nieuwe elementen en feiten op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop zij haar beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft daartoe in gebreke.

3.3.7. Verzoeker hekelt dat bij de DVZ geen uitgebreide uitleg kon worden gegeven over de omstandigheden waarin de door hem neergelegde aanhoudings- en onderzoeksbevelen werden uitgegeven, doch laat na deze omstandigheden in zijn verzoekschrift toe te lichten en concreet te duiden in welke zin deze omstandigheden een ander licht werpen op de in de bestreden beslissing gemaakte beoordeling van de vermeende beschuldigingen jegens verzoeker en de documenten die hij ter staving hiervan voorlegt.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zoverre hij de commissaris-generaal een onzorgvuldig onderzoek van de door hem neergelegde documenten verwijt door deze te verwerpen zonder aan te tonen dat ze vals zouden zijn. Immers blijkt uit vaste rechtspraak van de Raad van State dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714). *In casu* blijkt uit objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier dat er in Irak en zelfs daarbuiten veel corruptie is bij het verstrekken van Iraakse documenten en dat er veel stukken tegen betaling worden verstrekt of vervalst (AD, stuk 5, 'Landeninformatie', COI Focus "*Irak: corruptie en documentenfraude*" van 20 mei 2021 (update)). De commissaris-generaal wijst derhalve in de bestreden beslissing terecht op de beperkte bewijswaarde van de door verzoeker voorgelegde documenten, temeer het louter fotokopieën betreffen. Verder stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat het twee nagenoeg identieke aanhoudings- en onderzoeksbevelen betreffen waarvan verzoeker er één al veel eerder had kunnen voorleggen aangezien dit document van 2016 dateert en waarin verwezen wordt naar twee verschillende artikelen uit de Iraakse strafwet. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift tegen deze vaststellingen geen concrete elementen of argumenten in en verduidelijkt evenmin waarom zijn vader, mede gezien diens voorgehouden profiel, toevlucht zou nemen tot het laten opstellen van deze bevelen op deze uiteenlopende gronden met een tussenpauze van zeven jaar voor een zoon die al jarenlang in het buitenland verblijft omdat die zou geweigerd hebben om zich aan te sluiten bij een gewapende groepering.

De Raad benadrukt tevens dat deze documenten dienen deel uit te maken van een integrale geloofswaardigheidsbeoordeling en te worden beoordeeld en gewogen binnen het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie. De Raad is in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat deze documenten, met hun beperkte relatieve bewijswaarde, niet opwegen tegen de vaststellingen gedaan in de beslissingen met betrekking tot verzoekers voorgaande verzoeken om internationale bescherming, op grond waarvan reeds is komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden vrees voor zijn vader. Deze documenten vormen dan ook geen nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker op deze grond alsnog in aanmerking komt voor internationale bescherming.

3.3.8. Wat verzoekers vrees omwille van een vermeende verwestering betreft, herhaalt hij slechts zijn summiere en vage verklaringen in dit verband en verwijst hij voor het overige naar het rapport "*Country Guidance: Iraq*" van EUAA van juni 2022, waaruit blijkt dat personen die beschouwd worden zich niet te gedragen overeenkomstig de lokale sociale en culturele normen omdat ze 'verwesterd' gedrag vertonen het slachtoffer kunnen worden van bedreigingen en aanvallen door individuen in de Iraakse samenleving, alsook door milities (p. 112-113). Verzoeker kan niet volstaan met een verwijzing naar een risicoprofiel om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft daartoe in gebreke. De door verzoeker aangehaalde elementen (op café gaan, short dragen, alcoholgebruik, geen controle door de religie aanvaarden) zijn te summier en missen de nodige persoonlijke invulling en concretisering opdat zou kunnen worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk verwesterd is of als dusdanig zou worden gepercipieerd én vervolgd bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Het enkele feit dat verzoeker in België bepaalde vrijheden geniet in zijn privé- en sociaal leven die hij zal moeten opgeven in geval van terugkeer naar Irak houdt op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in, noch kan dit beschouwd worden als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De verwijzing naar een uitspraak van het Britse Upper Tribunal van 2022 in de zaak van een Iraakse familie en naar het arrest van de Raad van 4 april 2024 met nummer 304 357, waarin twee broers van verzoeker als vluchteling worden erkend, is *in casu* niet dienstig. Immers dient elk verzoek om internationale bescherming individueel en op zijn eigen merites te worden beoordeeld en hebben rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voormelde zaken kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

In zoverre verzoeker benadrukt dat hij net zoals zijn broers reeds negen (inmiddels tien jaar) in België leeft, wijst de Raad erop dat in voormeld arrest van 4 april 2024 behalve op de duur van hun verblijf in België, gewezen wordt op het feit dat verzoekers broers in België aangekomen zijn op respectievelijk tien- en twaalfjarige leeftijd en een bijzonder bepalende en vormende periode van hun leven in een westerse omgeving hebben doorgebracht. De Raad wijst erop dat verzoeker ten tijde van zijn vertrek uit Irak en aankomst in België reeds achttien jaar oud was, waardoor kan worden aangenomen dat hij bij vertrek uit Irak in veel sterkere mate gevormd was naar de Iraakse normen, gebruiken en tradities dan zijn jongere broers. Uit het loutere feit dat verzoeker inmiddels tien jaar in België woont kan, verzoekers meerderjarigheid bij aankomst in acht genomen, niet blijken dat hij inmiddels totaal vervreemd zou zijn van de Iraakse sociale en religieuze normen, regels en gebruiken of dat hij zich deze niet opnieuw eigen zou kunnen maken in geval van een terugkeer. Verder benadrukt de Raad dat in voormeld arrest gewezen in hoofde van verzoekers broers ook hun uitgebreide verklaringen, waaruit genoegzaam blijkt dat zij westerse gewoonten en gebruiken genegen zijn en een houding aannemen ten aanzien van de religie die niet strookt met de heersende opvattingen in hun herkomstregio, mee in rekening worden genomen. Te dezen dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot uiterst summiere verklaringen die niet getuigen van een daadwerkelijke transformatie in zijn handelen en denken derwijze dat zou kunnen worden aangenomen dat hij zich niet langer kan of wil conformeren aan de in zijn land en regio van herkomst geldende regels, wetten en gebruiken. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op zijn herkomst uit Najaf en aanstipt dat de herkomstregio van zijn broers er volgens de Raad mede toe geleid heeft dat hen de vluchtelingenstatus moet worden toegekend, benadrukt de Raad dat dit element daarbij geenszins doorslaggevend is geweest, zoals ook duidelijk blijkt uit de lezing van voormeld arrest, waarin de herkomst van verzoekers broers uit één van de vier heilige steden van het sjiisme wordt aangemerkt als *“un élément susceptible d’augmenter leurs craintes eu égard à leurs mœurs occidentales et leur rapport personnel à la religion”*. Daar verzoeker in gebreke blijft *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn houding, gedragingen of opvattingen als gevolg van zijn jarenlange verblijf in het Westen dermate zijn gewijzigd dat hij daadwerkelijk verwesterd is of als dusdanig dreigt te worden gepercipieerd in geval van terugkeer naar zijn land en regio van herkomst, is het feit dat hij afkomstig is uit een stad die onder controle staat van sjiitische milities en een locatie van betekenis is binnen het sjiisme *in casu* niet voldoende om te besluiten dat hij met een redelijke mate van waarschijnlijkheid zal worden vervolgd.

Het voorgaande in acht genomen, kunnen verzoekers loutere beweringen als zou hij een westerse houding, stijl en visie hebben aangenomen en zich niet kunnen conformeren aan de sjiitische religieuze praktijken en gebruiken die worden opgelegd door de milities, de overheid en de Iraakse maatschappij, niet worden aangenomen als nieuw element dat zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

3.3.9. Na lezing van de landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de aanvullende nota die door de verwerende partij op 16 mei 2025 werd neergelegd, dient de Raad in navolging van de gemachtigde van de commissaris-generaal vast te stellen dat het willekeurig geweld in de provincie Najaf, waaruit verzoeker verklaart afkomstig te zijn, een zodanig laag niveau heeft bereikt dat er over het algemeen voor burgers geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat het niet (langer) opgaat te stellen dat er momenteel voor burgers in de provincie Najaf geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. De door hem aangehaalde informatie is immers minder recent dan deze waarop de analyse in voormelde aanvullende nota van de verwerende partij is gestoeld.

Aldus kan de actuele veiligheidssituatie in verzoekers land en regio van herkomst niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de DVZ de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal

een manifeste appreciatiefout begaat door in de bestreden beslissing slechts de meest nadelige interpretatie van verzoekers verklaringen te weerhouden, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift poneert, kan na onderzoek niet blijken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.11. De Raad wijst er tot slot op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoeker wijst op de samenwerkingsplicht in hoofde van de asielinstanties en in dit verband rechtspraak van onder meer het Hof van Justitie aanhaalt, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) geen synoniem is voor “*gedeelde bewijslast*”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De asielinstanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de asielinstanties rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de door hem voorgehouden vrees voor vervolging of het vermeende reële risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken, wat hij – gelet op het voorgaande – heeft nagelaten.

3.3.12. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

3.3.13. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend vijftieng door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT